

Arrest

nr. 198 503 van 24 januari 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 207
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 11 januari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 december 2017.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat F. JACOBS en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 24 november 2017 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 1 december 2017 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker werd gehoord op 19 december 2017.

1.3. Op 22 december 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 27 december 2017 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart dat u de Egyptische nationaliteit bezit, een Arabische moslim bent, en op 24 juli 1978 in Mit Damsis (Dakahaliya) bent geboren. U doorliep de middelbare school en werkte nadien in een slagerij. U verbleef steeds in de ouderlijke woonst.

Omstreeks 2003 verliet u Egypte om in Libië te werken. In 2005 verliet u Libië en reisde u naar Italië om er te werken. Begin 2006 reisde u naar Frankrijk waar u tot 2015 zou verblijven. In 2013 bekwam u een Italiaanse verblijfskaart. Vanaf dat moment reisde u regelmatig heen en weer naar Egypte. Eind december 2015 werd u bij aankomst op de luchthaven van Milaan tegengehouden. De grenspolitie meldde dat uw verblijfskaart werd ingetrokken en dat de toegang tot Italië u werd ontzegd. U keerde terug naar Egypte en vestigde zich in Mit Damsis. Na uw terugkeer werkte u als decorateur.

Eind 2016-begin 2017 begon u een geheime relatie met M.(...) G.(...) I.(...), een christelijk meisje uit uw dorp. Relaties tussen christenen en moslims worden in uw regio niet getolereerd en enkel de zus van M.(...), nl. K.(...), was ervan op de hoogte. Op een gegeven moment stelde M.(...) voor om te trouwen en een kind te verwekken. Volgens haar zou dit jullie families dwingen om de relatie te aanvaarden. U ging akkoord en begin augustus 2017 huurden jullie een woning in Dahab. Op 22 augustus 2017 sloten jullie een religieus en burgerlijk huwelijk af. Weinig later was M.(...) zwanger.

M.(...) wou haar familie bezoeken en op 5 oktober 2017 keerden jullie terug naar Mit Damsis. Terwijl u bij uw familie verbleef bracht M.(...) haar zus K.(...) op de hoogte van het huwelijk en haar zwangerschap. Die laatste was verrast en vertelde op haar beurt alles aan de rest van de familie. Het nieuws over jullie relatie verspreidde zich over het dorp en nog dezelfde dag vernam u dat M.(...) haar familie naar u op zoek was. U dook daarom onder bij uw vriend M.(...) K.(...). Later op de avond viel een groep dorpelingen en familieleden van M.(...) uw ouderlijke woonst binnen. Uw familieleden werden geslagen en uw broer A.(...) werd met steekwonden afgevoerd naar het ziekenhuis. A.(...) verblijft tot op heden in het ziekenhuis en de kans bestaat dat hij zijn gewonde been zal verliezen. Op 6 oktober 2017 diende uw vader klacht in bij de politie en meldde hij zich bij het ziekenhuis. Later werd G.(...) I.(...), de vader van M.(...), door de politie opgepakt. G.(...) was een invloedrijk persoon en de politie liet hem ontsnappen. U vluchtte ondertussen naar uw zus H.(...) in Ain Shams, Cairo.

Omstreeks 10 of 11 oktober 2017 volgde een tweede raid op de woning van uw ouders. Omstaanders zagen uw broer A.(...) bij de woning en gingen er verkeerdelijk van uit dat u het was. Tijdens de aanval raakten uw familieleden gewond. Uw moeder verloor na een klap het bewustzijn, terwijl A.(...) zijn been werd gebroken.

Een vijftal dagen later werd G.(...) I.(...), die aanwezig was bij de aanval, gearresteerd.

Enige tijd later beslisten de dorpsoudsten dat u de regio definitief moest verlaten. Hun beslissing werd overgemaakt aan uw vader met de mededeling dat men u zou doden indien u terugkeerde.

In dezelfde periode werd u opgebeld door M.(...). Ze vertelde dat haar vader haar telefoon had afgenomen en dat ze met de telefoon van een vriendin belde. Ze was bang en vroeg u om haar niet achter te laten. U beloofde dat u haar niet in de steek zou laten en dat jullie samen zouden vluchten. Nadien vernam u dat er geruchten de ronde deden dat men zowel u als M.(...) zou doden.

Op een gegeven moment nam uw vader contact met u op. Hij zei dat u Egypte moest verlaten en beloofde uw reis in orde te brengen.

Op 18 november 2017 vloog u vanuit Cairo naar Dubai. U reisde met uw eigen Egyptisch paspoort. De volgende dag reisde u via Kenia naar Zanzibar. Het laatste traject reisde u met een vervalst Frans paspoort. Vanuit Zanzibar vloog u op 24 november 2017 naar Brussel. U werd bij de grenscontrole tegengehouden met het vervalst Frans paspoort. Nog dezelfde dag vroeg u asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: kopie huwelijksakte dd. 22/08/2017, kopie huurcontract dd. 01/08/2017, proces-verbaal dd. 06/10/2017, kopie medisch attest dd. 06/10/2017, boarding pass smokkelaar, kopieën documenten in verband met verblijf in Frankrijk, kopieën in verband met verblijf in Italië.

B. Motivering

Uit een grondige analyse van uw asielaanvraag door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) blijkt dat u niet in aanmerking komt voor een toekenning van de vluchtelingenstatus of een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Uw nood aan internationale bescherming wordt in ernstige mate gerelativeerd door het feit dat u niet van plan was om asiel aan te vragen.

Volgens u vertrok u uit Egypte met het idee u opnieuw in Frankrijk te vestigen, zoals u reeds eerder had gedaan in de periode 2006-2015. U was niet van plan om in Frankrijk asiel aan te vragen (zie CGVS, p. 7). Nochtans beschikt u niet over een verblijfstitel in Frankrijk. U leek dus een illegaal verblijf in Frankrijk te verkiezen boven de mogelijkheid op asiel. U verklaart verder dat u in België asiel heeft aangevraagd om te voorkomen dat men u naar Egypte zou terugsturen. Van een persoon die werkelijk nood heeft aan internationale bescherming mag redelijkerwijs worden verwacht dat het verkrijgen van asiel een doel op zich is, en niet louter een middel om op het Europese grondgebied toegelaten te worden. Dergelijke houding doet afbreuk aan de voorgehouden vrees voor vervolging.

Daarnaast formuleerde u voor de luchthavenpolitie andere asielmotieven dan diegene waarop u momenteel, ten aanzien van het CGVS, uw asielaanvraag baseert.

U verklaarde namelijk dat u Egypte heeft verlaten als gevolg van een probleem in de professionele sfeer (Verslag Asielaanvraag dd. 24/11/2017 - toegevoegd aan het administratief dossier). Dat is een compleet andere asielrelaas dan wat u voor het CGVS aanhaalt. Er mag redelijkerwijs worden verwacht dat u de bevoegde instanties van meet af aan een correct en coherent beeld zou geven van uw asielmotieven. Dit is duidelijk niet het geval, waardoor u verzaakt aan de medewerkingsplicht die op iedere asielzoeker rust. Dat u zich doorheen uw asielaanvraag op twee verschillende asielrelazen baseert, doet bovendien fundamentele twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van uw voorgehouden vrees. U heeft verder geen goede uitleg voor uw tegenstrijdige verklaringen. Integendeel, u ontkent uw verklaringen voor de luchthavenpolitie, wat strijdig is met de inhoud van het administratief dossier.

Het is vervolgens geheel ongeloofwaardig dat u in Egypte moet vrezen voor vervolging omwille van een verboden relatie met een christelijke vrouw.

U maakt niet aannemelijk dat u een relatie had met een christelijke vrouw.

Behalve de kopie van een huwelijksakte heeft u geen enkel begin van bewijs betreffende jullie relatie. Nochtans hadden jullie een langdurige liefdesrelatie en mag er dus bijkomend tastbaar bewijs worden verwacht. De kopie van de huwelijksakte heeft bovendien een zeer relatieve bewijswaarde. Het gaat namelijk om weinig meer dan een kopie, géén origineel, en dus makkelijk te manipuleren document waarvan de authenticiteit onmogelijk kan worden geverifieerd. Het document heeft pas enige bewijswaarde wanneer het wordt ondersteund door volledige en geloofwaardige verklaringen. Dat is niet het geval.

Los daarvan heeft u een zeer beperkte kennis van M.(...) haar familiale situatie. Zo kent u niet eens de naam van haar moeder. U beweert dat M.(...) twee zussen heeft, maar u kan slechts één zus benoemen (zie CGVS, p. 18). U beweert dat haar familieleden tweemaal jullie woning aanvielen, maar desondanks kan u geen van de familieleden bij naam noemen (zie CGVS, p. 13-14, 15). U beweert dat u gedurende lange tijd een relatie had met M.(...) en dat u uit een dorp komt waar iedereen elkaar kent (zie CGVS, p. 14), er kunnen dus meer overtuigende verklaringen van u worden verwacht.

Vervolgens legt u zeer twijfelachtige en weinig doorleefde verklaringen af over de manier waarop jullie met de verboden relatie omgingen. U schetst nochtans een maatschappelijke context waarin gemengde relaties tussen moslims en christenen niet getolereerd worden. Volgens u zijn dergelijke relaties niet toegelaten en zorgen ze voor problemen. U beweert dat ze taboe en een schande zijn (zie CGVS, p. 16-17). U kan echter geen voorbeelden geven van soortgelijke relaties en hoe het met die koppels afgelopen is, wat op zich al opmerkelijk is (zie CGVS, p. 17). Bovendien valt de manier waarop u over uw relatie praat niet te rijmen met de maatschappelijke context die u schetst. Ondanks het immanente gevaar van jullie relatie beweert u dat jullie na enkele maanden besloten om te trouwen en een kind te verwekken. U zou bij M.(...) gepolst hebben naar de reactie van haar ouders, waarop ze zei dat die haar niets kon schelen.

U ging daarop akkoord met haar voorstel (zie CGVS, p. 12). Dergelijke uittalingen komen lichtzinnig en dus weinig doorleefd over. Vervolgens wordt er meermaals gepolst naar jullie toekomstplannen en de manier waarop jullie een gezamenlijke toekomst zouden opbouwen. Aangezien jullie een verboden relatie bestendigden in een huwelijk met kinderen, mag namelijk worden verwacht dat jullie een plan hadden om jullie leven in veiligheid verder te zetten. Dat blijkt niet het geval. U herhaalt enkel dat jullie een kind zouden verwekken als 'bewijs' (zie CGVS, p. 17) maar verder kan u niet toelichten hoe jullie de toekomst zagen. U zegt enkel dat u in Dahab zou wonen. Bovendien is het onduidelijk hoe een kind jullie relatie een legitiem karakter zou geven. Gevraagd om dit toe te lichten verklaart u dat het kind een 'sterk bewijs' is van jullie relatie en dat het de mensen zou dwingen jullie relatie te aanvaarden. U slaagt er echter niet in om die redenering te verduidelijken. In plaats daarvan zegt u dat 'de politie niets tegen u kan doen' wanneer u een kind heeft en dat u desgewenst een DNA-test kan aanvragen (zie CGVS, p. 17). Het is geheel onduidelijk wat u daarmee tracht te insinueren. Het is bovendien weinig geloofwaardig dat een kind uit een ongeoorloofde relatie de situatie zou oplossen. De geboorte van een kind neemt namelijk niets weg van de premisse dat de relatie door beide geloofsgemeenschappen werd afgekeurd. U biedt geen afdoende verklaring om uw redenering enige geloofwaardigheid te geven. Dergelijke twijfelachtige verklaringen doen twijfels rijzen bij de voorgehouden verboden relatie.

U legt tegenstrijdige, incoherente, en weinig overtuigende verklaringen af met betrekking tot uw asielmotieven.

U slaagt er niet in om een coherente chronologie te schetsen. Zo legt u tegenstrijdige verklaringen af over het tijdstip van uw vertrek uit Mit Damsis, wat nochtans een cruciaal element is in uw asielrelaas. Bij het invullen van de Vragenlijst bij DVZ verklaarde u Mit Damsis op 6 oktober 2017 te hebben verlaten (zie Vragenlijst, vraag 3.5). Tijdens het gehoor verklaart u echter dat u tot twee dagen voor uw vertrek uit Egypte, dus tot 16 november 2017, in Mit Damsis verbleef (zie CGVS, p. 4). Nadien komt u daarop terug door te beweren dat u Mit Damsis op 6 oktober 2017 heeft verlaten (zie CGVS, p. 11, 14). Daarnaast verklaarde u bij het invullen van de Vragenlijst bij DVZ dat er tussen beide aanvallen drie dagen zat (zie Vragenlijst, vraag 3.5), terwijl u tijdens het gehoor verklaart dat er vijf à zes dagen tussen beide aanvallen zat (zie CGVS, p. 15). Dergelijke tegenstrijdigheden doen uiteraard ernstige vragen rijzen bij de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Daarnaast kunnen uw verklaringen over beide invallen in de woning allerminst overtuigen. U wordt gevraagd om toe te lichten wat er zich in de woning heeft afgespeeld maar u slaagt er niet in om hierover in detail te treden. U zegt weinig meer dan dat u er niet bij was en dat u alles via uw broer heeft vernomen. Wat volgt is een uiterst rudimentaire feitelijke samenvatting waarbij u enkel zegt dat uw belagers het huis binnenvielen en uw familie aanvielen (zie CGVS, p. 13). Het gaat echter om een heel ingrijpende gebeurtenis waarvan uw familie het slachtoffer werd en bovendien heeft u tot op vandaag contact met uw familie. U zou dus over volledige en meer gedetailleerde informatie moeten beschikken. Verder blijkt u niet te weten wie het huis heeft aangevallen. U beweert dat de vader van M.(...) aanwezig was maar u kan niets concreet vertellen over de andere belagers. U weet niet met hoeveel ze waren, u kan enkel zeggen dat er 'veel' waren en dat 'het hele dorp bij jullie aanwezig was' (zie CGVS, p. 14). Volgens u waren er diverse familieleden van M.(...) betrokken bij de inval, maar u kan niet zeggen wie. Dergelijke vage verklaringen hebben geen overtuigingskracht. Hetzelfde geldt voor uw verklaringen over de tweede inval. Ook nu zijn uw verklaringen zeer beknopt, beschikt u niet over details betreffende het verloop van de inval, en heeft u geen zicht op de personen die jullie woning binnenvielen (zie CGVS, p. 15).

Verder weet u weinig concreets te vertellen over het politieonderzoek en het onderzoek van het parket. U beweert dat uw vader op 6 oktober 2017 naar de politie ging en dat er een proces-verbaal werd opgesteld. Volgens u ging hij na de tweede aanval opnieuw naar de politie om klacht in te dienen. U kan echter niet zeggen of er die tweede keer een nieuw proces-verbaal werd opgesteld (zie CGVS, p. 10). Bovendien verklaart u aanvankelijk dat u geen weet heeft van andere politionele stappen dan de arrestatie van G.(...) I.(...) (zie CGVS, p. 10-11), om vervolgens te verklaren dat de politie als gevolg van de aanvallen extra agenten heeft ingezet in het dorp (zie CGVS, p. 16). U legt dus incoherente verklaringen af. Evenmin weet u of het parket op de hoogte is van de tweede aanval. Verder kan u weinig of niets zeggen over de stand van het onderzoek. Volgens u werd G.(...) I.(...) een tweede keer opgepakt, maar u legt daar niet het minste begin van bewijs van voor. U beweert vervolgens dat uw familie zich niet heeft geïnformeerd naar de stand van het onderzoek, om dat nadien aan te passen en te verklaren dat een advocaat de zaak opvolgt. U kan echter niet zeggen wanneer de advocaat werd aangesteld en u beschikt evenmin over enig begin van bewijs betreffende zijn aanstelling (zie CGVS, p. 11).

Dat er mogelijks sprake is van het 'geheim van het onderzoek' is geen geldige verschoning voor uw onwetendheid of wisselende verklaringen (zie CGVS, p. 20). U legt weliswaar een kopie van het proces-verbaal voor maar het betreft een kopie en dus makkelijk te manipuleren document waarvan de authenticiteit onmogelijk kan worden geverifieerd. Het document heeft dus pas enige bewijswaarde wanneer het wordt ondersteund door volledige en geloofwaardige verklaringen. Dat is in deze niet het geval. Hetzelfde geldt voor de kopie van het medisch attest.

Daarnaast legt u zeer onvolledige en zeer weinig doorleefde verklaringen af over het wedervaren van M.(...).

U zegt dat u na het laatste telefoongesprek, u was toen nog in Egypte, niets meer van M.(...) heeft vernomen. Daarbij valt op dat u geen doortastende pogingen ondernam om iets van haar te vernemen. Naar eigen zeggen probeerde u haar te bellen, zonder succes (zie CGVS, p. 18). Verder schakelde u uw broer A.(...) in, maar ook hij kon geen bijkomende informatie verkrijgen. Niet enkel is het opmerkelijk dat u geen doorgedreven pogingen ondernam om nieuws over haar te vernemen, het is eveneens merkwaardig dat u maar weinig concreets kan vertellen over de manier waarop A.(...) te werk ging om zich te informeren (zie CGVS, p. 18). Dit doet verdere twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Er mag namelijk worden verwacht dat u alles in het werk zou stellen om u te informeren naar wat er met M.(...) en jullie ongeborn kind gebeurde.

Daarnaast legt u zeer twijfelachtige verklaringen af over de redenen waarom u zonder M.(...) het land heeft verlaten. U beweert dat M.(...) u na de tweede aanval heeft opgebeld om te zeggen dat haar vader haar telefoon had afgenomen, dat ze bang was, en om te vragen haar niet achter te laten. U beloofde dat u haar niet in de steek zou laten en zei dat jullie samen zouden vluchten. U voegt er aan toe dat uw dorpsgenoten en de familie van M.(...) van plan waren haar te doden (zie CGVS, p. 18-19). Met andere woorden, uw echtgenote, tevens de moeder van uw ongeborn kind, verkeerde in groot gevaar en vroeg u om haar te redden. U verbleef op dat moment in Cairo, waar u een veilig onderkomen bij uw zus had gevonden: niemand wist waar u was en er waren geen indicaties dat men u op het spoor was. Het is dan ook opvallende dat u vervolgens op uw eentje Egypte verliet zonder verder maatregelen te treffen om M.(...) in veiligheid te brengen of toch minstens concrete afspraken in die zin te maken. U slaagt er niet in een overtuigende uitleg te formuleren. U negeert aanvankelijk de vraag, om nadien enkel naar het gevaar voor uw eigen veiligheid te verwijzen. Op geen enkel moment blijkt u zich om de veiligheid van uw echtgenote te bekommeren. Dit komt allerm minst doorleefd over en dergelijke verklaringen kunnen allerm minst overtuigen.

Vervolgens is het merkwaardig dat u geen enkele poging heeft ondernomen om M.(...) in veiligheid te brengen. U zegt enkel dat u niets kon doen en dat u niet goed kon nadenken. Evenmin heeft u een heel overtuigend plan om haar vanuit Europa in veiligheid te brengen. U had enkel het vage plan om vanuit Europa een visum voor haar aan te vragen (zie CGVS, p. 19). Opnieuw is er weinig of geen sprake van enige bekommernis voor uw echtgenote of uw ongeborn kind, wat gezien de door u geschetste context allerm minst doorleefd of geloofwaardig overkomt.

Als gevolg van bovenstaande vaststellingen kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend.

Evenmin zijn er redenen om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus - Egypte Veiligheidssituatie van 3 juli 2017) blijkt dat president Sisi sinds zijn aantreden in mei 2014 met harde hand regeert. Sinds het gedwongen vertrek van president Morsi in juli 2013 zijn het aantal aanslagen en de strijd tegen terreur fel toegenomen, vooral in Rafah, Sheikh Zuwaïd en al Arish, de noordelijke districten van de "North Sinai" provincie. Sinds midden 2016 is er ook meer geweld in de centrale delen van de Sinai.

Veel aanvallen worden gepleegd door de Wilayat Sināi (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), een groep die zich in november 2014 aangesloten heeft bij de Islamitische Staat (IS), en op dit ogenblik de belangrijkste en meest actieve radicale islamitische organisatie in de Sināi is. Andere gewapende groeperingen die de gewapende strijd prediken, zijn veel minder present op het terrein, maar sinds de zomer 2016 voeren twee nieuwe radicale groepen, Hasm en Lewaa al Thawra, gewapende aanvallen uit gericht op militaire en politionele doelwitten op het Egyptische vasteland.

De radicale islamitische opstandelingen in de Sināi, van wie de WS-militanten het meest actief zijn, richten hun aanvallen in de eerste plaats tegen de Egyptische veiligheidsdiensten (manschappen en gebouwen) in de noordelijke en, sinds halfweg 2016, ook centrale Sināi. De Wilayat Sināi maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berrmbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Hoewel het overgrote deel van de aanvallen van Wilayat al Sina gericht is tegen militaire en veiligheidsdoelwitten, valt de groepering soms ook niet-militaire doelwitten aan, zoals bijvoorbeeld pijpleidingen. De WS zou ook verantwoordelijk zijn voor het neerhalen van het Russisch passagiersvliegtuig eind oktober 2015.

Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontzien, zijn er ook burgerslachtoffers te betreuren

De gewapende islamitische acties buiten de Sināi zijn het afgelopen jaar relatief beperkt gebleven, en vinden vooral plaats in de buurt van Greater Cairo en Giza, maar ook heel af en toe in de provincies Alexandrië, Damietta, Gharbia, Minufiyah, Qalyoubiya, Fayoum en Minya. Deze acties nemen onder meer de vorm aan van brandstichtingen, aanvallen met bommen, schietpartijen, ontvoeringen, zelfmoordacties, ontvoeringen en onthoofdingen. Aanslagen gepleegd buiten de Sināi worden meer en meer opgeëist in naam van de Islamitische Staat Egypte (IS Misr) die vooral in Cairo en Giza actief is, maar ook acties voert in andere provincies. De IS Misr richt zich in de eerste plaats tegen militairen en politiemensen, maar valt ook overheidsgebouwen, ambassades en toeristen aan. Sinds eind 2016 is de koptische bevolking een geprivilegieerd doelwit geworden van de terreurgroep.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U legt geen andere documenten voor die iets kunnen veranderen aan bovenstaande appreciatie.

De documenten met betrekking tot uw verblijf in Frankrijk en Italië bevestigen weinig meer dan dat u er een periode heeft verbleven. Ze doen verder geen enkele uitspraak over uw nood aan internationale bescherming. Idem voor de 'boarding pass' van de persoon die naar eigen zeggen uw smokkelaar was. Ook die doet geen uitspraak over de voorgehouden nood aan internationale bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit schending van artikel 2, § 2 en § 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), het beginsel van behoorlijk bestuur dat bij de administratie berust bij het voorbereiden en opmaken van een administratieve beslissing, artikel 3 van

het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), artikel 1 van de Conventie van Genève, artikel 17 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en artikel 4 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, onderneemt verzoeker, na een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht, een poging om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Zo tracht hij in een eerste onderdeel onder meer een verklaring te bieden voor het feit dat hij zich opnieuw in Frankrijk wilde vestigen, waar hij zich veilig achtte en waar hij meende een verblijfstitel te kunnen bekomen zodat hij geen voordeel zag in internationale bescherming, haalt hij informatie aan over interreligieuze huwelijken en de problemen die hiermee gepaard (kunnen) gaan, tracht hij te verklaren waarom hij weinig bewijzen heeft van zijn relatie, geeft hij een betoog waarom zijn 'plan' om een kind te verwekken teneinde zijn relatie te doen aanvaarden niet onredelijk moet worden geacht in een context waar *prima facie* geen oplossing bestaat, probeert hij een verklaring te bieden voor het feit dat hij zijn echtgenote en ongeborn kind heeft achtergelaten in Egypte en tracht hij zijn onwetendheid omtrent het politieonderzoek en het onderzoek van het parket te vergoelijken.

In een tweede onderdeel hekelt verzoeker dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de subsidiaire bescherming enkel beoordeelt in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en voert hij aan dat het Commissariaat-generaal geen enkele reden opgeeft waarom hem *in casu*, gelet op zijn profiel, de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, b) niet zou kunnen worden toegekend.

2.2. Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

Ter terechtzitting legt verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met nieuwe elementen neer, die in de inventaris worden omschreven als volgt: religieuze huwelijksakte, documenten advocaat – aanleiding politie – vermelden de aanval, medisch attest amputatie van de voet, identificatie broer – binnenkomst ziekenhuis (verso van kopie), identificatie broer (verso).

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) zijn nood aan internationale bescherming in ernstige mate wordt gerelativeerd door het feit dat hij niet van plan was om asiel aan te vragen, (ii) hij voor de luchthavenpolitie andere asielmotieven formuleerde dat diegene waarop hij ten aanzien van het CGVS zijn asielaanvraag baseert, (iii) hij niet aannemelijk maakt dat hij een relatie had met een christelijke vrouw daar (1) hij behalve de kopie van een huwelijksakte, een makkelijk te manipuleren document waarvan de authenticiteit onmogelijk kan worden geverifieerd, geen enkel begin van bewijs heeft betreffende zijn relatie, (2) hij een zeer beperkte kennis heeft van M. haar familiale situatie, (3) hij zeer twijfelachtige en weinig doorleefde verklaringen aflegt over de manier waarop zij met de verboden relatie omgingen, de manier waarop hij over zijn relatie praat – zij besloten ondanks het imminente gevaar na enkele maanden om te trouwen en een kind te verwekken als “bewijs” – niet te rijmen valt met de maatschappelijke context die hij schetst en waarin gemengde relaties tussen moslims en christenen niet getolereerd worden en het bovendien niet duidelijk is hoe een kind hun relatie een legitiem karakter zou geven, (iv) hij tegenstrijdige verklaringen aflegt over het tijdstip van zijn vertrek uit Mit Damsis en over de tijdspanne tussen de twee aanvallen op de woning van zijn ouders, (v) hij geen details kan verschaffen over beide invallen in zijn ouderlijke woning en hij niet blijkt te weten wie het huis heeft aangevallen, (vi) hij weinig concreets weet te vertellen over het politieonderzoek en het onderzoek van het parket en de door hem neergelegde kopieën van het proces-verbaal en een medisch attest pas enige bewijswaarde hebben wanneer ze worden ondersteund door volledige en geloofwaardige verklaringen, wat in deze niet het geval is, (viii) hij geen doortastende pogingen ondernam om zich te informeren naar wat er met M. en hun ongeborn kind gebeurde, zijn echtgenote, tevens moeder van zijn ongeborn kind, in groot gevaar verkeerde en hem vroeg om haar te redden doch hij op zijn eentje Egypte verliet zonder verder maatregelen te treffen om M. in veiligheid te brengen of minstens concrete afspraken in die zin te maken, hij geen enkele poging heeft ondernomen om M. in veiligheid te brengen en hij evenmin een overtuigend plan heeft om haar vanuit Europa in veiligheid te brengen, en hij zich dus op geen enkel moment om de veiligheid van zijn echtgenote blijkt te bekommeren, hetgeen allerminst doorleefd of geloofwaardig overkomt, (ix) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte blijkt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties gekenmerkt worden dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn

aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en (x) de documenten met betrekking tot zijn verblijf in Frankrijk en Italië alsook de boarding pass van de persoon die naar eigen zeggen zijn smokkelaar was geen enkele uitspraak doen over zijn nood aan internationale bescherming.

2.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 22 december 2017 (CG nr. 1701266), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, §1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn aanvraag. De bevoegde overheid, in dit geval de commissaris-generaal, heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Verzoekers verklaringen over zijn verboden relatie met een christelijke vrouw en de vervolging die hieruit voortvloeit, getuigen immers van een verregaande onwetendheid en zijn over de hele lijn dermate tegenstrijdig, twijfelachtig en weinig doorleefd dat ze als begin van bewijs iedere positieve overtuigingskracht ontberen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn relaas, te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel om onderstaande redenen in gebreke blijft.

2.5.1. Immers, in zoverre verzoeker het geheel van de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing tracht te ontcrachten, stellende dat hij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen weliswaar werd gehoord met behulp van een tolk Arabisch, die echter niet afkomstig was uit Egypte, waardoor hij en de tolk elkaar moeilijk verstonden, slaagt hij er allerminst in te overtuigen.

Blote beweringen van zijnentwege buiten beschouwing gelaten, toont verzoeker niet *in concreto* aan dat er *in casu* sprake zou zijn geweest van communicatieproblemen/misverstanden tijdens het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen die het geheel van de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden, onwetendheden en ondoorleefde verklaringen zouden kunnen verklaren, noch dat de kwaliteit of de betrouwbaarheid van de vertalingen gehypotheekeerd zou zijn. Het gehoorverslag bevat geen enkele indicatie of aanwijzing waaruit kan worden afgeleid dat er zich tijdens het gehoor vertaal- en/of communicatieproblemen zouden hebben voorgedaan. Verzoeker heeft ook tijdens of na het gehoor geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot het verloop van het gehoor en de uitwisseling tussen de tolk en hemzelf. Hij verklaarde zowel bij aanvang als op het einde van het gehoor dat hij de tolk goed begreep (administratief dossier, 5, p. 2 en p. 20). Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat het gehoorverslag geen correcte of volledige weergave zou zijn van het verloop van het gehoor, noch dat de vaststellingen van de bestreden beslissing hierin geen grondslag zouden vinden. De Raad benadrukt dat het niet ernstig is om na confrontatie met een negatieve beslissing louter hypothetische communicatieproblemen tijdens het gehoor op te werpen. Gelet op wat voorafgaat besluit de Raad dan ook dat de door verzoeker opgeworpen vermeende communicatieproblemen geenszins een verklaring kunnen vormen voor het geheel van de vaststellingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing.

2.5.2. Waar verzoeker voorts aanhaalt dat hij bij aankomst in Zaventem zwaar werd aangepakt door de politie, dat hij meent mishandeld te zijn geweest, dat hij dan ook totaal geschokt en wantrouwig was ten aanzien van de Belgische autoriteiten waarmee hij in de gegeven omstandigheden in contact was gekomen en dat hij om deze reden heeft gelogen tegen de grenspolitie, kan de Raad na lezing van het administratief dossier slechts vaststellen dat verzoeker pas voor de eerste maal in onderhavig verzoekschrift gewag maakt van 'mishandeling' door de luchthavenpolitie. Tijdens het gehoor verklaarde hij slechts *"Bij aankomst in de luchthaven werd ik door de politie tegengehouden en was ik heel bang"* (administratief dossier, stuk 5, p. 2). Een eventuele angst of wantrouwen ten aanzien van de Belgische autoriteiten kan evenwel geen reden zijn voor het afleggen van leugenachtige verklaringen. Dit klemt des te meer daar het indienen van een asielaanvraag op zich al een verzoek tot en een uiting van vertrouwen impliceert in de bescherming die de Belgische autoriteiten verzoeker (kunnen) bieden. Van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt mag, in het kader van zijn plicht tot medewerking, dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij van meet af aan correcte verklaringen aflegt over de feiten die de aanleiding vormden voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst. Verzoeker werd tijdens het gehoor overigens geconfronteerd met de verklaringen die hij heeft afgelegd ten overstaan van de luchthavenpolitie en er werd hem gevraagd deze verklaringen toe te lichten. Niets weerhield hem om op dat ogenblik de in het verzoekschrift aangehaalde reden voor de door hem aanvankelijk opgegeven valse asielmotieven uit de doeken te doen, wat hij echter heeft nagelaten. Verzoeker verklaarde slechts *"Ik zei niets over werk. In de luchthaven zei ik enkel dat ik een probleem heb maar niets over werk. Ik heb geen details gegeven. De details gaf ik pas hier in het centrum."* (administratief dossier, stuk 5, p. 7) en beperkte zich aldus tot het louter ontkennen van de verklaringen die hij tegenover de luchthavenpolitie heeft afgelegd. Verzoeker slaagt er met de gratuite beweringen in het verzoekschrift dan ook niet in een ander licht te werpen op de motieven van de bestreden beslissing waar correct het volgende wordt vastgesteld: ***"Daarnaast formuleerde u voor de luchthavenpolitie andere asielmotieven dan diegene waarop u momenteel, ten aanzien van het CGVS, uw asielaanvraag baseert."***

U verklaarde namelijk dat u Egypte heeft verlaten als gevolg van een probleem in de professionele sfeer (Verslag Asielaanvraag dd. 24/11/2017 - toegevoegd aan het administratief dossier). Dat is een compleet andere asielrelaas dan wat u voor het CGVS aanhaalt. Er mag redelijkerwijs worden verwacht dat u de bevoegde instanties van meet af aan een correct en coherent beeld zou geven van uw asielmotieven. Dit is duidelijk niet het geval, waardoor u verzaakt aan de medewerkingsplicht die op iedere asielzoeker rust. Dat u zich doorheen uw asielaanvraag op twee verschillende asielrelazen baseert, doet bovendien fundamentele twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van uw voorgehouden vrees. U heeft verder geen goede uitleg voor uw tegenstrijdige verklaringen. Integendeel, u ontkent uw verklaringen voor de luchthavenpolitie, wat strijdig is met de inhoud van het administratief dossier."

2.5.3. Daarnaast kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden gevolgd waar in de bestreden beslissing wordt overwogen ***"Uw nood aan internationale bescherming wordt in ernstige mate gerelativeerd door het feit dat u niet van plan was om asiel aan te vragen."***

Volgens u vertrok u uit Egypte met het idee u opnieuw in Frankrijk te vestigen, zoals u reeds eerder had gedaan in de periode 2006-2015. U was niet van plan om in Frankrijk asiel aan te vragen (zie CGVS, p. 7). Nochtans beschikt u niet over een verblijfstitel in Frankrijk. U leek dus een illegaal verblijf in Frankrijk te verkiezen boven de mogelijkheid op asiel."

U verklaart verder dat u in België asiel heeft aangevraagd om te voorkomen dat men u naar Egypte zou terugsturen. Van een persoon die werkelijk nood heeft aan internationale bescherming mag redelijkerwijs worden verwacht dat het verkrijgen van asiel een doel op zich is, en niet louter een middel om op het Europese grondgebied toegelaten te worden. Dergelijke houding doet afbreuk aan de voorgehouden vrees voor vervolging."

Verzoeker voert aan dat zijn verklaring dat hij niet van plan was om asiel aan te vragen in de context moet worden geplaatst. Hij licht toe *"Verzoekende partij heeft langdurig in Frankrijk verbleven, hetgeen zij uiteraard kan bewijzen, ondermeer door elektriciteitsfacturen op haar naam en adres in Frankrijk, loonfiches.*

Zij heeft er deels illegaal verbleven deels met een Italiaans verblijfstitel dat haar toegekend werd op grond van een regularisatiewet van 2012, op grond van een tewerkstelling.

Het is op grond van een tekortkoming van de werkgever dat aan dit verblijf een einde werd gesteld en dat verzoekende partij bij een terugkeer uit Egypte niet meer toegelaten werd en teruggestuurd werd naar Egypte.

Terecht of ten onrechte meende de verzoekende partij in Frankrijk in aanmerking te komen voor een aanvraag tot regularisatie hetgeen moest leiden tot het uitreiken van een verblijfstitel.

Daarnaast wist zij dat zij in Frankrijk vrij gemakkelijk tot een werk zou kunnen geraken hetgeen haar zou toelaten geld te sparen.

Verzoekende partij was van mening dat een verblijfstitel haar veilig stelde, vermits zij niet verplicht was naar Egypte terug te keren en dat de beslissing al dan niet terug te keren aan haar lag.

Vermits zij niet van plan was terug te keren achtte zij zich veilig in Frankrijk.

Zij zag derhalve geen duidelijk voordeel aan een internationale bescherming, bij gebrek ook aan informatie.

De keuze van de verzoekende partij dient te worden beoordeeld in het kader van haar levensparcours en reeds langdurig verblijf in Frankrijk en kan om die reden niet als een gebrek aan vrees worden aanzien." Opnieuw slaagt hij er echter niet in de Raad te overtuigen. Zo uit verzoekers verklaringen en de door hem neergelegde documenten blijkt dat hij inderdaad een aantal jaren in Frankrijk heeft verbleven, beschikte hij er nooit over een verblijfskaart maar verbleef hij er al die tijd illegaal (administratief dossier, stuk 5, p. 5 en p. 8). Het is de Raad dan ook volstrekt onduidelijk waarom verzoeker meende dat hij in Frankrijk gemakkelijk een verblijfstitel zou kunnen bekomen. Met te speculeren op de mogelijkheid van regularisatie (administratief dossier, stuk 5, p. 8), toont verzoeker duidelijk aan dat hij met zijn komst naar Europa niet zozeer internationale bescherming tegen een vrees voor vervolging in zijn land van herkomst beoogde doch hij eerder een legaal verblijfsstatuut in Frankrijk voor ogen had, hetgeen niet strookt met de houding van een persoon die beweert zijn land van herkomst te zijn ontvlucht uit een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Er is ook geen enkele garantie dat verzoeker in Frankrijk effectief een verblijfsrecht zou hebben verkregen. Dat hij wist dat hij in Frankrijk gemakkelijk aan werk zou geraken en hij zich er veilig voelde, vormt dan ook geen alibi om geen asielaanvraag in te dienen met het oog op het zich verzekeren van een blijvende bescherming tegen de vrees die hem noopte zijn land van herkomst te verlaten, dan wel die hem verhindert ernaar terug te keren. Verzoeker verklaarde echter meermaals expliciet dat hij niet de intentie had om asiel aan te vragen in Frankrijk en dat hij er gewoon wilde werken (administratief dossier, stuk 5, p. 7). Deze verklaringen en de stelling in het verzoekschrift dat hij *"geen duidelijk voordeel (zag) aan een internationale bescherming"* getuigen allerminst van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De argumentatie in het verzoekschrift kan deze appreciatie niet ombuigen.

2.5.4. Verzoeker slaagt er met de uiteenzetting in het verzoekschrift hoe dan ook niet in aannemelijk te maken dat hij in Egypte vervolging hoeft te vrezen omwille van zijn verboden relatie/huwelijk met een christelijke vrouw. Zo toont hij met het louter aanhalen van informatie over interreligieuze huwelijken en de problemen die hiermee gepaard (kunnen) gaan geenszins aan dat hij zich in een dergelijke situatie bevindt.

Er dient in dit verband vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker er doorheen zijn verklaringen allerminst in slaagt duidelijkheid te verschaffen over zijn beweerde huwelijk. Bij het invullen van de verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken liet verzoeker optekenen dat hij ongehuwd was en vermeldde hij zelfs geen verloofde of partner te hebben (administratief dossier, stuk 10, verklaring DVZ, vragen 14 en 15).

Dit mag op zich verbazen aangezien verzoeker bij het invullen van de vragenlijst ter voorbereiding van het gehoor en het onderzoek op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde dat hij op 28 augustus 2017 religieus huwde met M., een christelijke vrouw (administratief dossier, stuk 10, vragenlijst CGVS, uiteenzetting asielrelaas). Tijdens het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde verzoeker dan weer "*Bent u zowel religieus als wettelijk gehuwd? Ja. De ambtenaar van de burgerlijke stand was aanwezig. (...)*" (administratief dossier, stuk 5, p. 8). Het hoeft geen betoog dat dergelijk manifest afwijkende verklaringen verzoekers geloofwaardigheid ernstig op de helling zetten.

Dit klemmt des te meer daar verzoeker er ook ter terechtzitting niet in slaagt duidelijke verklaringen af te leggen over zijn beweerde huwelijk (religieus en burgerlijk huwelijk) dat volgens hem plaatsvond op 22 augustus 2017. Gevraagd wie zijn getuigen waren, antwoordde verzoeker aanvankelijk spontaan dat het om familieleden van hem ging, om dit vervolgens meteen te corrigeren dat zijn vrienden getuigen waren. Op de vraag of er voor zijn echtgenote getuigen aanwezig waren, kwam hij niet verder dan een aarzelend antwoord dat er een advocaat was. Op de vraag of er een bruidsschat werd betaald probeerde verzoeker telkenmale het antwoord te ontwijken, om uiteindelijk te besluiten dat er geen bruidsschat was aangezien het een liefdesrelatie is, en dat hij alleen de som van 350 betaalde voor de akte/het contract. Gevraagd wat er dan wel in de akte/het contract staat komt verzoeker niet verder dan dat ze beslist hadden om te trouwen. De Raad kan alleen maar vaststellen dat verzoeker ter terechtzitting zijn huwelijk situeert op een andere datum en hij vage en onduidelijke verklaringen aflegt over het huwelijk.

Ook de stukken die verzoeker bijbrengt ter staving van zijn huwelijk kunnen de Raad allerm minst overtuigen. Verzoeker legde in de loop van de administratieve procedure een kopie neer van zijn huwelijksakte. Blijkens zijn verklaringen tijdens het gehoor werd deze akte opgesteld door de sheikh in aanwezigheid van een advocaat (administratief dossier, stuk 5, p. 8).

Ter terechtzitting legt verzoeker, volgens zijn aanvullende nota en de verklaringen, een kopie neer van zijn religieuze huwelijksakte (stuk 1 toegevoegd aan de aanvullende nota). Tevens legt hij een stuk neer waarvan hij de ene keer stelt dat het om een huwelijksakte zou gaan, om het vervolgens een contract te noemen (stuk twee van de aanvullende nota maar niet vermeld). Gevraagd naar duidelijkheid over deze documenten, stelt verzoeker dat er een akte is van het religieus huwelijk en een akte/contract van het burgerlijk huwelijk en dat er al een kopie werd neergelegd van dit document bij het Commissariaat-generaal.

Wanneer dit document (stuk 2 van de aanvullende nota) wordt vergeleken met de kopie van de huwelijksakte die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt echter overduidelijk, en daar gelaten de vaststelling dat er geen vertalingen zijn, dat het ene document onmogelijk een kopie van het andere kan zijn. Een eerste opvallende vaststelling is dat de foto's van verzoeker en zijn beweerde echtgenote op beide documenten op een verschillende plaats werden aangebracht. Op de kopie die zich in het administratief dossier bevindt bedekt verzoekers foto bovendien een gedeelte van de tekst. Wat betreft het handgeschreven gedeelte van de teksten heeft de Raad geen vertaling nodig om te zien dat het verschillende handschriften betreffen en dat de lettertekens op beide documenten niet dezelfde zijn. Het ter terechtzitting neergelegde stuk bevat bovendien stempels, die ontbreken op de kopie die werd toegevoegd aan het administratief dossier. Dat verzoeker ondanks deze duidelijke vaststellingen beweert dat het twee maal om hetzelfde document zou gaan – waarvan het ene een kopie is van het andere –, hij stelt dat hij twee documenten neerlegt ter staving van zijn huwelijk terwijl het ontegensprekelijk om drie verschillende documenten gaat en hij er ter terechtzitting niet in slaagt om duidelijkheid te verschaffen omtrent deze documenten en hierover wisselende verklaringen aflegt, volstaat naar het oordeel van de Raad om deze stukken, allemaal fotokopieën, iedere bewijswaarde te ontfangen.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, met name de vage, incoherente en wisselende verklaringen en het gebrek aan bewijswaarde van de stukken, besluit de Raad dat aan verzoekers verklaringen betreffende zijn huwelijk niet het minste geloof kan worden gehecht. Dat verzoeker een kopie neerlegt van een huurcontract kan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen niet herstellen. Het loutere feit dat verzoeker een woning zou hebben gehuurd in Dahab toont immers op generlei wijze aan dat hij hier na zijn beweerde huwelijk met zijn echtgenote zou hebben samengewoond.

Meer nog, gelet op het ontbreken van enig overtuigend begin van bewijs, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij überhaupt een relatie zou hebben gehad met een christelijke vrouw.

Waar verzoeker in het verzoekschrift aanhaalt dat hij weinig bewijzen heeft van zijn relatie omdat deze relatie vrij discreet bleef, precies omwille van de moeilijke omstandigheden, kan hij bezwaarlijk ernstig worden genomen. Uit zijn verklaringen blijkt immers dat hij en M. op het ogenblik van hun huwelijk reeds gedurende 8 à 10 maanden een relatie hadden, dat de zus van M. op de hoogte was van deze relatie en dat zij voor hun huwelijk vaak uitgingen en veel dingen samen deden (administratief dossier, stuk 5, p. 5). Hieruit blijkt allerm minst dat verzoeker en M. zich discreet zouden hebben gedragen of hun relatie verborgen probeerden te houden, integendeel. Er kan dan ook niet worden ingezien waarom verzoeker niet in de mogelijkheid zou zijn om enig begin van bewijs van deze langdurige liefdesrelatie, zoals foto's van hen samen, bij te brengen. Dat hij hiertoe niet in staat blijkt te zijn, doet finaal afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door hem voorgehouden 'verboden' relatie met een christelijke vrouw.

Dat aan verzoekers verklaringen in dit verband geen geloof kan worden gehecht wordt bevestigd door de vaststelling dat verzoeker een zeer beperkte kennis blijkt te hebben van M. haar familiale situatie: *"(...) Zo kent u niet eens de naam van haar moeder. U beweert dat M.(...) twee zussen heeft, maar u kan slechts één zus benoemen (zie CGVS, p. 18). U beweert dat haar familieleden tweemaal jullie woning aanvielen, maar desondanks kan u geen van de familieleden bij naam noemen (zie CGVS, p. 13-14, 15). U beweert dat u gedurende lange tijd een relatie had met M.(...) en dat u uit een dorp komt waar iedereen elkaar kent (zie CGVS, p. 14), er kunnen dus meer overtuigende verklaringen van u worden verwacht."* Verzoeker voert in het verzoekschrift geen verweer tegen deze motieven, die dan ook onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Voorts kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden gevolgd waar in de bestreden beslissing wordt overwogen *"Vervolgens legt u zeer twijfelachtige en weinig doorleefde verklaringen af over de manier waarop jullie met de verboden relatie omgingen. U schetst nochtans een maatschappelijke context waarin gemengde relaties tussen moslims en christenen niet getolereerd worden. Volgens u zijn dergelijke relaties niet toegelaten en zorgen ze voor problemen. U beweert dat ze taboe en een schande zijn (zie CGVS, p. 16-17). U kan echter geen voorbeelden geven van soortgelijke relaties en hoe het met die koppels afgelopen is, wat op zich al opmerkelijk is (zie CGVS, p. 17). Bovendien valt de manier waarop u over uw relatie praat niet te rijmen met de maatschappelijke context die u schetst. Ondanks het immanente gevaar van jullie relatie beweert u dat jullie na enkele maanden besloten om te trouwen en een kind te verwekken. U zou bij M.(...) gepolst hebben naar de reactie van haar ouders, waarop ze zei dan dat die haar niets kon schelen. U ging daarop akkoord met haar voorstel (zie CGVS, p. 12). Dergelijke uitlatingen komen lichtzinnig en dus weinig doorleefd over. Vervolgens wordt er meermaals gepolst naar jullie toekomstplannen en de manier waarop jullie een gezamenlijke toekomst zouden opbouwen. Aangezien jullie een verboden relatie bestendigden in een huwelijk met kinderen, mag namelijk worden verwacht dat jullie een plan hadden om jullie leven in veiligheid verder te zetten. Dat blijkt niet het geval. U herhaalt enkel dat jullie een kind zouden verwekken als 'bewijs' (zie CGVS, p. 17) maar verder kan u niet toelichten hoe jullie de toekomst zagen. U zegt enkel dat u in Dahab zou wonen. Bovendien is het onduidelijk hoe een kind jullie relatie een legitiem karakter zou geven. Gevraagd om dit toe te lichten verklaart u dat het kind een 'sterk bewijs' is van jullie relatie en dat het de mensen zou dwingen jullie relatie te aanvaarden. U slaagt er echter niet in om die redenering te verduidelijken. In plaats daarvan zegt u dat 'de politie niets tegen u kan doen' wanneer u een kind heeft en dat u desgewenst een DNA-test kan aanvragen (zie CGVS, p. 17). Het is geheel onduidelijk wat u daarmee tracht te insinueren. Het is bovendien weinig geloofwaardig dat een kind uit een ongeoorloofde relatie de situatie zou oplossen. De geboorte van een kind neemt namelijk niets weg van de premisse dat de relatie door beide geloofsgemeenschappen werd afgekeurd. U biedt geen afdoende verklaring om uw redenering enige geloofwaardigheid te geven. Dergelijke twijfelachtige verklaringen doen twijfels rijzen bij de voorgehouden verboden relatie."* Verzoeker brengt hier tegen in *"Het CGVS beslist met Westerse blik en heel koelbloedig date en kind verwekken geen oplossing was om de situatie te doen aanvaren."*

Verzoekende partij wenst echter te bemerken dat zij als man en zij als vrouw een gezin wilden stichten en dat zij naar een kind verlangden.

Zoals reeds gezegd was verzoekende partij op bijna 40 jaar de eenzaamheid beu : zij was verliefd, fier dat de vrouw haar kind wou dragen.

Indien een kind verwekken geen « oplossing » biedt voor een situatie van intolerantie, dient te worden vastgesteld dat een verwekt kind een eindpunt stelt aan de pogingen van de families en van de respectievelijke gemeenschappen om de relatie te doen verbreken, hetgeen het meest voorkomend geval blijft ;

De komst van een kind is een onherroepelijk bewijs dat de relatie bestaat of heeft bestaan , een blijvend bewijs van de « oneer » ;

De relatie breken laat de oneer bestaan : er bestaat een mogelijkheid dat het gezin het opgeeft de relatie proberen te breken, daar het toch geen avance meer is en dat het kind met de tijd aanvaard wordt als kleinkind, via de vrouwen van het gezin.

De verzoekende partij heeft nooit beweerd dat de plan ging of moest lukken, maar die plan kan ook niet als onredelijk worden geacht in een context waar prima facie « geen » oplossing bestaat.

Het CGVS heeft geen rekening gehouden met de levensomstandigheden in Egypte en heeft evenmin rekening gehouden met het levensparcours van de verzoekende partij.” Hij komt met dit verweer echter in wezen niet verder dan het louter bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de ongefundeerde beweringen dat de geboorte van een kind de families en de respectieve gemeenschappen als het ware zou dwingen om de relatie te aanvaarden en dat het kind na verloop van tijd zal worden aanvaard door de families, waarmee hij er allerm minst in slaagt de geloofwaardigheid van zijn verklaringen te herstellen. Zoals reeds terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing kan immers niet worden ingezien hoe een kind zijn beweerde verboden relatie een legitiem karakter zou geven en moet het ongeloofwaardig worden geacht dat een kind uit een ongeoorloofde relatie de situatie zou oplossen daar de geboorte van een kind niets wegneemt van de premisse dat de relatie door beide geloofsgemeenschappen werd afgekeurd. Verzoeker slaagt er met de beweringen in het verzoekschrift niet in deze appreciatie om te buigen.

2.5.5. Aangezien verzoeker om hoger vermelde redenen zijn relatie/huwelijk met een christelijke vrouw niet aannemelijk weet te maken, kan evenmin geloof worden gehecht aan zijn bewering als zouden hij en zijn familie omwille van deze relatie/huwelijk problemen hebben gekend. Dit klemt des te meer daar verzoeker er evenmin in slaagt deze problemen geloofwaardig voor te stellen, zoals reeds omstandig wordt toegelicht in de bestreden beslissing.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift de motieven ongemoeid laat waar dienaangaande in de bestreden beslissing het volgende wordt vastgesteld: *“U slaagt er niet in om een coherente chronologie te schetsen. Zo legt u tegenstrijdige verklaringen af over het tijdstip van uw vertrek uit Mit Damsis, wat nochtans een cruciaal element is in uw asielrelaas. Bij het invullen van de Vragenlijst bij DVZ verklaarde u Mit Damsis op 6 oktober 2017 te hebben verlaten (zie Vragenlijst, vraag 3.5). Tijdens het gehoor verklaart u echter dat u tot twee dagen voor uw vertrek uit Egypte, dus tot 16 november 2017, in Mit Damsis verbleef (zie CGVS, p. 4). Nadien komt u daarop terug door te beweren dat u Mit Damsis op 6 oktober 2017 heeft verlaten (zie CGVS, p. 11, 14). Daarnaast verklaarde u bij het invullen van de Vragenlijst bij DVZ dat er tussen beide aanvallen drie dagen zat (zie Vragenlijst, vraag 3.5), terwijl u tijdens het gehoor verklaart dat er vijf à zes dagen tussen beide aanvallen zat (zie CGVS, p. 15). Dergelijke tegenstrijdigheden doen uiteraard ernstige vragen rijzen bij de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.*

Daarnaast kunnen uw verklaringen over beide invallen in de woning allerm minst overtuigen. U wordt gevraagd om toe te lichten wat er zich in de woning heeft afgespeeld maar u slaagt er niet in om hierover in detail te treden. U zegt weinig meer dan dat u er niet bij was en dat u alles via uw broer heeft vernomen. Wat volgt is een uiterst rudimentaire feitelijke samenvatting waarbij u enkel zegt dat uw belagers het huis binnenvielen en uw familie aanvielen (zie CGVS, p. 13). Het gaat echter om een heel ingrijpende gebeurtenis waarvan uw familie het slachtoffer werd en bovendien heeft u tot op vandaag contact met uw familie. U zou dus over volledige en meer gedetailleerde informatie moeten beschikken. Verder blijkt u niet te weten wie het huis heeft aangevallen. U beweert dat de vader van M.(...) aanwezig was maar u kan niets concreet vertellen over de andere belagers. U weet niet met hoeveel ze waren, u kan enkel zeggen dat er ‘veel’ waren en dat ‘het hele dorp bij jullie aanwezig was’ (zie CGVS, p. 14). Volgens u waren er diverse familieleden van M.(...) betrokken bij de inval, maar u kan niet zeggen wie. Dergelijke vage verklaringen hebben geen overtuigingskracht. Hetzelfde geldt voor uw verklaringen over de tweede inval. Ook nu zijn uw verklaringen zeer beknopt, beschikt u niet over details betreffende het verloop van de inval, en heeft u geen zicht op de personen die jullie woning binnenvielen (zie CGVS, p. 15).” Het geheel van de vaststellingen en overwegingen, die bijdragen aan het besluit dat geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker uiteengezette relaas, wordt door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voegt hier nog pertinent aan toe *“Verder weet u weinig concreets te vertellen over het politieonderzoek en het onderzoek van het parket. U beweert dat uw vader op 6 oktober 2017 naar de politie ging en dat er een proces-verbaal werd opgesteld. Volgens u ging hij na de tweede aanval opnieuw naar de politie om klacht in te dienen. U kan echter niet zeggen of er die tweede keer een nieuw proces-verbaal werd opgesteld (zie CGVS, p. 10).*

Bovendien verklaart u aanvankelijk dat u geen weet heeft van andere politionele stappen dan de arrestatie van G.(...) I.(...) (zie CGVS, p. 10-11), om vervolgens te verklaren dat de politie als gevolg van de aanvallen extra agenten heeft ingezet in het dorp (zie CGVS, p. 16). U legt dus incoherente verklaringen af. Evenmin weet u of het parket op de hoogte is van de tweede aanval. Verder kan u weinig of niets zeggen over de stand van het onderzoek. Volgens u werd G.(...) I.(...) een tweede keer opgepakt, maar u legt daar niet het minste begin van bewijs van voor. U beweert vervolgens dat uw familie zich niet heeft geïnformeerd naar de stand van het onderzoek, om dat nadien aan te passen en te verklaren dat een advocaat de zaak opvolgt. U kan echter niet zeggen wanneer de advocaat werd aangesteld en u beschikt evenmin over enig begin van bewijs betreffende zijn aanstelling (zie CGVS, p. 11). Dat er mogelijks sprake is van het 'geheim van het onderzoek' is geen geldige verschoning voor uw onwetendheid of wisselende verklaringen (zie CGVS, p. 20). U legt weliswaar een kopie van het proces-verbaal voor maar het betreft een kopie en dus makkelijk te manipuleren document waarvan de authenticiteit onmogelijk kan worden geverifieerd. Het document heeft dus pas enige bewijswaarde wanneer het wordt ondersteund door volledige en geloofwaardige verklaringen. Dat is in deze niet het geval. Hetzelfde geldt voor de kopie van het medisch attest." Met het betoog in het verzoekschrift dat de feiten vrij recent zijn, dat politieonderzoeken of parketonderzoeken in Egypte niet sneller behandeld worden dan in België en dat kan worden aangenomen dat er geen informatie kan worden bekomen alvorens het onderzoek afgerond is, brengt verzoeker geen valabele argumenten bij die zijn gebrekkige en wisselende verklaringen kunnen vergoelijken.

De ter terechtzitting neergelegde documenten, in de inventaris omschreven als documenten advocaat – aanleiding politie – vermelden de aanval, medisch attest amputatie van de voet en identificatie broer – binnenkomst ziekenhuis (verso van kopie), zijn niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging zoals voorgeschreven door artikel 8 PR RVV zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud ervan. Deze stukken kunnen derhalve niet in overweging worden genomen ter ondersteuning van verzoekers verklaringen over de invallen in zijn ouderlijke woning en het letsel dat zijn broer hierbij zou hebben opgelopen.

2.5.6. Met de argumentatie in het verzoekschrift "Verzoekende partij wordt verweten haar echtgenote en ongeborn kind in de steek te hebben gelaten met allen te hebben gevlucht.

Verzoekende partij geeft toe da thar houding als lafheid kan worden aanzien ? hetgeen echter gelijk te stellen is met een morele beoordeling die niet tot de bevoegdheid van het CGVS behoort.

Verder dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij objectief in de gegeven context niet in de mogelijkheid verkeerde om iets aan te vangen om samen proberen te vluchten.

Vooreerst beschikte verzoekende partij niet in de financiële mogelijkheid om haar in Europa te laten overkomen, zelfs had zij concreet de mogelijkheid gehad om haar te gaan ophalen, hetgeen in casu niet eens mogelijk was geweest...

De verzoekende partij heeft ervoor gekozen zich zelf te redden, dood was zij in elk geval van weinig nut, naar Europa te gaan en meer bepaald naar Frankrijk waar zij de kans inzag verblijfsdocumenten te bekomen binnen een redelijk termijn op grond van haar reeds langdurig verblijf.

Zij zag hiermee ook de mogelijkheid om snel aan een werk en aan geld te geraken en hiermee iets te mogen aanvangen om haar lief proberen te laten overkomen.

In dit opzicht achtte zij een regularisatie de gepaste procedure te zijn, vermits zij op de hoogte was van de langdurige procedure waarmee de asielzoekers in Frankrijk hadden te kampen en hun moeilijkheden om reeds opvang te bekomen : zij had inderdaad langdurig in Parijs verbleven tot een recent verleden;" slaagt verzoeker er tot slot niet in een ander licht te werpen op de motieven van de bestreden beslissing waar nog terecht het volgende wordt overwogen: "Daarnaast legt u zeer onvolledige en zeer weinig doorleefde verklaringen af over het wedervaren van M.(...).

U zegt dat u na het laatste telefoongesprek, u was toen nog in Egypte, niets meer van M.(...) heeft vernomen. Daarbij valt op dat u geen doortastende pogingen ondernam om iets van haar te vernemen. Naar eigen zeggen probeerde u haar te bellen, zonder succes (zie CGVS, p. 18). Verder schakelde u uw broer A.(...) in, maar ook hij kon geen bijkomende informatie verkrijgen. Niet enkel is het opmerkelijk dat u geen doorgedreven pogingen ondernam om nieuws over haar te vernemen, het is eveneens merkwaardig dat u maar weinig concreets kan vertellen over de manier waarop A.(...) te werk ging om zich te informeren (zie CGVS, p. 18). Dit doet verdere twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Er mag namelijk worden verwacht dat u alles in het werk zou stellen om u te informeren naar wat er met M.(...) en jullie ongeborn kind gebeurde.

Daarnaast legt u zeer twijfelachtige verklaringen af over de redenen waarom u zonder M.(...) het land heeft verlaten. U beweert dat M.(...) u na de tweede aanval heeft opgebeld om te zeggen dat haar vader haar telefoon had afgenomen, dat ze bang was, en om te vragen haar niet achter te laten. U beloofde dat u haar niet in de steek zou laten en zei dat jullie samen zouden vluchten.

U voegt er aan toe dat uw dorpsgenoten en de familie van M.(...) van plan waren haar te doden (zie CGVS, p. 18-19). Met andere woorden, uw echtgenote, tevens de moeder van uw ongeborn kind, verkeerde in groot gevaar en vroeg u om haar te redden. U verbleef op dat moment in Cairo, waar u een veilig onderkomen bij uw zus had gevonden: niemand wist waar u was en er waren geen indicaties dat men u op het spoor was. Het is dan ook opvallende dat u vervolgens op uw eentje Egypte verliet zonder verder maatregelen te treffen om M.(...) in veiligheid te brengen of toch minstens concrete afspraken in die zin te maken. U slaagt er niet in een overtuigende uitleg te formuleren. U negeert aanvankelijk de vraag, om nadien enkel naar het gevaar voor uw eigen veiligheid te verwijzen. Op geen enkel moment blijkt u zich om de veiligheid van uw echtgenote te bekommeren. Dit komt allerminst doorleefd over en dergelijke verklaringen kunnen allerminst overtuigen.

Vervolgens is het merkwaardig dat u geen enkele poging heeft ondernomen om M.(...) in veiligheid te brengen. U zegt enkel dat u niets kon doen en dat u niet goed kon nadenken. Evenmin heeft u een heel overtuigend plan om haar vanuit Europa in veiligheid te brengen. U had enkel het vage plan om vanuit Europa een visum voor haar aan te vragen (zie CGVS, p. 19). Opnieuw is er weinig of geen sprake van enige bekommernis voor uw echtgenote of uw ongeborn kind, wat gezien de door u geschetste context allerminst doorleefd of geloofwaardig overkomt.” Hieraan kan nog worden toegevoegd dat aan verzoeker ter terechtzitting werd gevraagd waar M. zich actueel bevindt, waarop hij slechts kon antwoorden “in Egypte”, wat andermaal aantoonde dat er geen sprake is van enige bekommernis voor zijn echtgenote of zijn ongeborn kind. Verzoekers onverschillige houding tart naar het oordeel van de Raad iedere verbeelding en doet finaal afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door hem opgediste relaas.

2.5.7. De overige door verzoeker neergelegde stukken, met name de documenten met betrekking tot zijn verblijf in Frankrijk en Italië alsook de boarding pass van de persoon die naar eigen zeggen zijn smokkelaar was, voegen niets wezenlijks toe voor de beoordeling van zijn asielrelaas.

2.5.8. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.6.1. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.6.2. Voorts oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier (COI Focus “Egypte. Veiligheidssituatie” van 3 juli 2017), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit deze informatie blijkt dat president Sisi sinds zijn aantreden in mei 2014 met harde hand regeert. Sinds het gedwongen vertrek van president Morsi in juli 2013 zijn het aantal aanslagen en de strijd tegen terreur fel toegenomen, vooral in Rafah, Sheikh Zuwaïd en al Arisch, de noordelijke districten van de “North Sinai” provincie. Sinds midden 2016 is er ook meer geweld in de centrale delen van de Sinaï. Veel aanvallen worden gepleegd door de Wilayat Sinaï (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), een groep die zich in november 2014 aangesloten heeft bij de Islamitische Staat (IS), en op dit ogenblik de belangrijkste en meest actieve radicale islamitische organisatie in de Sinaï is. Andere gewapende groeperingen die de gewapende strijd prediken, zijn veel minder present op het terrein, maar sinds de zomer van 2016 voeren twee nieuwe radicale groepen, Hasm en Lewaa al Thawra, gewapende aanvallen uit gericht op militaire en politieke doelwitten op het Egyptische vasteland. De radicale islamitische opstandelingen in de Sinaï, van wie de WS-militanten het meest actief zijn, richten hun aanvallen in de eerste plaats tegen de Egyptische veiligheidsdiensten (manschappen en gebouwen) in de noordelijke en, sinds halfweg 2016, ook centrale Sinaï. De Wilayat Sinaï maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berymbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Hoewel het overgrote deel van de aanvallen van Wilayat al Sina gericht is tegen militaire en veiligheidsdoelwitten, valt de groepering soms ook niet-militaire doelwitten aan, zoals bijvoorbeeld pijpleidingen.

De Wilayat Sinai zou ook verantwoordelijk zijn voor het neerhalen van het Russisch passagiersvliegtuig eind oktober 2015. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontzien, zijn er ook burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende islamitische acties buiten de Sinai zijn het afgelopen jaar relatief beperkt gebleven, en vinden vooral plaats in de buurt van Greater Cairo en Giza, maar ook heel af en toe in de provincies Alexandrië, Damietta, Gharbia, Minufiyah, Qalyoubiya, Fayoum en Minya. Deze acties nemen onder meer de vorm aan van brandstichtingen, aanvallen met bommen, schietpartijen, ontvoeringen, zelfmoordacties en onthoofdingen. Aanslagen gepleegd buiten de Sinai worden meer en meer opgeëist in naam van de Islamitische Staat Egypte (IS Misr) die vooral in Cairo en Giza actief is, maar ook acties voert in andere provincies. De IS Misr richt zich in de eerste plaats tegen militairen en politiemensen, maar valt ook overheidsgebouwen, ambassades en toeristen aan. Sinds eind 2016 is de Koptische bevolking een geprivilegeerd doelwit geworden van de terreurgroep.

Gelet op de informatie waarop hij vermag acht te slaan, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Egypte subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.7. In zoverre verzoeker nog artikel 3 van het EVRM geschonden acht, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.9. Waar verzoeker *in fine vraagt* om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te verwijzen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS